

blive en Uoverensstemmelse imellem vore Skibe af 1ste Orden og fremmede Nationers Skibe af 1ste Orden, hvilket som en Selsøfølge giver en Uklarhed i den foreslaaede Betegnelse, som formenes at burde undgaaes. Som Forholdene ere, kunne vi kun anskaffe eller bygge 1 Skib ad Gangen og det bliver da en Selsøfølge, at hvert Skib bliver forskjelligt fra det sidst byggede, idet Erfaringer fra de større Mariner bør komme hver Skibsbygning tilgode, og dette i Forbindelse med Hensynet til de bevilgede Midler maa altsaa give os en Række uensartede Skibe, der efter Mindretallets Mening rettere klassificeres som „større eller mindre“ Skibe.

Uagtet det muligt findes mindre korrekt at anføre en bestemt Sum til aarlig Nybygning i et Organisationsforslag, har man valgt denne Vej for derved at antyde Grænserne for den ordinære Bevilling, hvortil endnu maa bemærkes, at den anførte Sum — naar Hensyn tages til Stigningen af Materiel og Arbeidspriser — er den samme, der hidtil har været bevilget til Marinens ordinære Nybygninger.

Inddelingen af Flaaden i 3 omtrent lige stærke Afdelinger, formenes hensigtsmæssig for at tilvejebringe en mere ligelig Fordeling af Officerers og Mandstabs Døvelse, og for at vinde Sikkerhed for, at mindst en Trediedel af Flaaden steds er parat til hurtig Udrustning med veløvet Mandskab, idet man gaar ud fra, at hele Flaaden i Løbet af 3 paa hinanden følgende Aar har været udrustet.

§§ 3—13.

I dette Diemed har man foreslaaet Personellet ligeledes indordnet i 3 Afdelinger, svarende til Skibsafdelingerne, der formenes at burde være saavidt muligt ensartede og i taktisk Henseende omtrent lige stærke, for at hver Afdeling om nødvendigt under en Krig kan operere for sig.

Da den fra alle Sider som nødvendig erfordret Hurtighed med Hensyn til Flaadens Mobilisering udkræver Døvelse i betydelig større Omfang end hidtil, navnlig Officerers og Mandstabs Døvelse i og med det Skib, til hvilket de under en Krig ville komme til at udgjøre Besætningen, maa det med Føje anses for en Mangel ved Lovforslaget, at det aldeles ikke giver nogen Sikkerhed for, at Døvelserne i saa Henseende foretages i tilstrækkelig Omfang. Uden en bestemt Antydning af dette i selve Loven vil Ministeriet ikke med Sikkerhed kunne træffe Forberedelser til de aarlige Udrustninger i betimeligt Tid; thi Planen for disse maatte vel kunne fastsættes ved Aarets Begyndelse og i Henhold til Loven, og denne bør formentlig ikke kunne forstyrres paa et senere Stadium.

§§ 5—9.

Ligesom Mindretallet ikke finder de af Ministeriet anførte Grunde til ikke at indkalde Militær-

arbejdere til Søværnet fyldestgørende, at den Stund Folk af denne Klasse hidtil have gjort god og forsvaerlig Tjeneste ombord, saaledes kan man ikke billige, at Udvalgets Flertal opgiver Gjenindkaldelse af tidligere Aars Mandskab. Den endelige Uddannelse af tidligere Aars Mandskab anses fornøden for at tilvejebringe den fornødne Styrke, der er øvet i tilstrækkelig Grad, netop i de Skibe, i hvilke den skal benyttes, og dette maa vistnok betragtes som en Hovedbetingelse for, at Flaadens hurtigere Mobilisering skal kunne forberedes og iværksættes i sit fulde Omfang. Fuldstændig Ligelighed i Tjenestebyrden for Mandskabet vil vel ikke opnaas ved den af Mindretallet foreslaaede Indkaldelse, men naar det Mandskab, som har kortest Logt, gjenindkaldes til fortsat Tjeneste, vil Uligheden formentlig ikke blive uforvaerlig, medens de tidligere anførte Grunde for Gjenindkaldelse forekomme os af langt overveieende Bigtighed. Hertil kommer, at Hæren indkalder det samme Mandskab indtil 4—5 Gange af Hensyn til den nødvendige Døvelse, og der ses ingen Grund til, at Flaadens Mandskab skal kunne uddannes til den ofte vanskeligere Tjeneste og dertil gjøres fortrolige med det dem fremmede Liv paa Søen i kortere Tid end den, Hærens Mandskab behøver. Af disse Grunde har Mindretallet stillet sit Forslag, der formenes at gaa en Middevei imellem Regjeringens og Udvalgets Flertals Forslag.

§ 10.

Styrkelisterne foreslaas førte paa den antydede Maade for at vinde Sikkerhed for, at Mandskabet til hvert Skib virkelig forefindes tilbørlig indordnet og hurtigt kan stilles tilveie.

§ 11.

Paragrafen udgaar, da den deri omhandlede Monstring efter Mindretallets Forslag bortfalder.

§ 12.

„Regulativet“ for Krigsskibenes Bemanning formenes at burde forandres til „Regl. Anordning“ for at vinde Fasthed i Bemanningen, thi Skibets Kuller bør være faste og maa ikke hvert Aar kunne forandres efter Omstændighederne, hvad der hidtil vides at have været Tilfældet til Trods for Regulativet.

§ 15.

Medens Regjeringens Forslaget henlægger Drifts- og Verfts Administration under den ene af de to endte foreslaaede Admiraler og vil benytte den anden som Chef for en Flaadedivision og som Flaadens Inspektør, formener Mindretallet det rettere at bibeholde den tidligere Ordning af Verfts overordnede Administration under Kommando af en dertil beordret Officer af Officerskorpset, der dog maa antages at skulle søges i Kommandørklassen. Det